

תפ"ח 46734/12/13 - מדינת ישראל נגד ט ט (עציר) - הובא באמצעות שב"ס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 46734-12-13 מדינת ישראל נ' ט (עציר) 14 ספטמבר 2014

בפני כב' השופטת מ' דיסקין - אב"ד

כב' השופט ר' בן-יוסף

כב' השופט צ' קאפח

מדינת ישראל

המאשימה: בעניין:

על-ידי ב"כ עו"ד לילך כץ

נגד

ט ט (עציר) - הובא באמצעות שב"ס

הנאשם

על-ידי ב"כ עו"ד שמואל פלישמן

גזר דין

1. מלכתחילה הוגש נגד הנאשם, יליד 1990, כתב אישום המחזיק חמישה אישומים חמורים בעבירות מין, אלימות ועבירות קשות אחרות, בהן, בין היתר, עבירות התעללות בקטין, לפי סעיף 368ג' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירת אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין וכן בעבירות נוספות: תקיפה סתם (ארבעה אירועים), תקיפת קטין הגורמת חבלה ממשית, הדחה בחקירה ובעדות (שלושה אירועים) והפרת הוראה חוקית.

הנאשם הכחיש את מרב העובדות והעבירות המיוחסות לו והדין נקבע לשמיעת ראיות.

2. בישיבת ההוכחות הראשונה הציגו הצדדים "הסכם להסדר טיעון", בגדרו תוקן כתב האישום באופן מהותי. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום זה והורשע על-פי הודאתו.

3. כתב האישום המתוקן

האישום הראשון

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון, ביום 29.05.2010 תקף הנאשם את ז.א (ילידת 1993) (להלן: "**המתלוננת**"), ואת אחותו ט ק (להלן: "**קרן**") (להלן גם: "**המתלוננות**"). עובר למועד זה, בתקופה שבין השנים 2007-2012, הייתה המתלוננת בת זוגו של הנאשם.

על פי האישום הראשון, הגיע הנאשם באותו יום למקום הימצאן של המתלוננת וקרן, סמוך לתחנה המרכזית הישנה בתל-אביב, וכשהבחין בהן תקף אותן בכך, שחבט באגרופיו בקרן ובעט בה, ולאחר מכן התנפל על המתלוננת, היכה גם אותה והפילה ארצה. הנאשם לא חדל מתקיפת המתלוננת ובעודה שכובה על הקרקע המשיך לבעוט בה בבטנה

עמוד 1

ובגופה. גם לאחר שעוברי אורח חילצו את השתיים והן הצליחו להיכנס למונית שחלפה במקום, עצר הנאשם את המונית, השחיל את גופו פנימה והמשיך לחבוט בחוזקה בראשה של המתלוננת עד שנגרמה לה חבלה בעין שמאל והיא נזקקה לטיפול רפואי (להלן: "אירוע התקיפה").

ביום 01.06.2010, לאחר שהמתלוננת נחקרה אודות אירוע התקיפה, המתין לה הנאשם סמוך לתחנת המשטרה, חיפש בחפציה כדי לאתר טופס תלונה, שאל אם התלונה נגדו והתרה בה לבל תעשה כן.

בשל מעשיו אלה הואשם הנאשם באישום הראשון והורשע, כאמור, בהתאם להודאתו בתקיפת קטין הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, בהדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק ובתקיפה סתם (של אחותו), לפי סעיפים 378 ו-379 לחוק העונשין.

האישום השני

על-פי האישום השני, הפר הנאשם הוראה חוקית בכך, שבניגוד להוראת בית המשפט (במסגרת מ"ת 48872-06-11), בה נקבע שעליו לשהות במעצר בית לילי בבאר-שבע בין השעות 07:00-20:00, הוא חזר כעבור יממה לאזור המרכז. וביום 09.09.2011, בסמוך לשעה 20:00, המתין למתלוננת, תפס אותה, בעט ברגלה הימנית, סטר על לחיה, חקר אותה בדבר הקשר בינה לבין מנהל העבודה שלה במקום עבודתה והורה לה להתלוות אליו לביתו. בהגיעם, הוסיף הנאשם ותקף את המתלוננת בכך, שאחז בכוח בידה, הכניסה לחדרו ונעל את הדלת ולאחר מכן, הכה אותה בכל גופה באגרופים וחזר ודרש שתספר לו על יחסיה עם מנהל העבודה.

למשמע צעקות המתלוננת התערבו הורי הנאשם ודרשו ממנו לחדול ממעשיו והוא הזהירם לבל יתערבו.

סמוך לאחר מכן, הדיח הנאשם את המתלוננת מלמסור הודעה בחקירה באומרו לה שלא תתלונן נגדו.

באישום זה הורשע הנאשם בהתאם להודאתו, בעבירות של הפרת הוראה חוקית, תקיפה סתם בנסיבות מחמירות והדחה בחקירה, על-פי סעיפים 287(א), 379 + 382(ב) ו-245(ב) לחוק העונשין, בהתאמה.

האישום השלישי

האישום השלישי מייחס לנאשם את תקיפת אחותו קרן ביום 09.10.10, סמוך לשעה 01:00, בכך שהיכה אותה ברגלה ומשך בכוח בשיער ראשה. על יסוד הודאתו בעובדות אלה, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה על-פי סעיף 379 לחוק העונשין.

4. מסגרת הטיעון לעונש

הצדדים לא הציגו לבית המשפט הסדר לעניין העונש. עם זאת, בהתאם למוסכם בין הצדדים, התביעה הגבילה עצמה לעונש של 30 חודשי מאסר, ואילו ההגנה חופשית לטעון כרצונה לעניין המאסר. כן באשר לפיצוי - כל צד יטען טענותיו.

מנגד, הסכימו באי כח הצדדים, שבית המשפט יורה על צו מניעת הטרדה מאיימת, על-פי סעיפים 4 ו-5 לחוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001, למשך שישה חודשים.

5. תסקיר שירות המבחן

הנאשם היה פחות מגיל 21 עובר לביצוע העבירות בהן הורשע בתיק זה ולכן, חרף התנגדותו, הורינו על קבלת תסקיר קצין מבחן אודותיו.

בתסקיר תיאר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, עמד על קשייו להתאקלם בארץ, אליה עלה מאתיופיה בהיותו בן 14, על כך ששירת שנתיים בצה"ל בהצלחה ואף השתלב במישור התעסוקתי.

בשל עברו הפלילי והעובדה שריצה שתי תקופות מאסר בגין עבירות אלימות, ולאור התנהגותו בבית הסוהר ובבית המעצר וסיבות נוספות, שחלקן עלו משיחת קצין המבחן עם המתלוננת, להערכת שירות המבחן, לנאשם יכולת תקשורת נמוכה וקיימים מאפייני אישיות אימפולסיביים, הוא נעדר מערכות תמיכה משמעותיות ובעל תחושות תסכול. כל הנתונים הללו, לדעת שירות המבחן, הם גורמים המגבירים סיכון שיחזור לעבור עבירות אלימות. כך גם חוסר יכולתו של הנאשם לגלות אמפתיה למתלוננת, השימוש לרעה שהוא עושה באלכוהול והתייחסותו המטשטשת והמגמתית למעורבותו הפלילית.

במקביל מציין שירות המבחן, שניתן לזהות בנאשם גורמים המגבירים את סיכוי שיקומו, ובכלל אלה, תפקוד חיובי בשירות הצבאי והתעסוקתי והעובדה שאינו יוצר קשר עם המתלוננת.

על רקע האמור, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית והציע ענישה מוחשית ומרתיעה.

6. הרשעות קודמות

לחובת הנאשם שלוש הרשעות בדיון: ביום 20.12.09, בבית משפט לנוער, נדון בעבירת החזקת סכין;

ביום 23.04.12 נדון ל-3 חודשי מאסר ועונשים נוספים, בגין הרשעתו בעבירות לפי סעיפים 192 ו-380 לחוק העונשין ("גז"ד א'); ביום 1.02.13 נדון למאסר בפועל של 15 חודשים ועונשים נוספים, בגין הרשעתו בעבירות אימים, שיבוש הליכי משפט, תקיפת בת-זוג, חבלה ברכב והחזקת סכין (להלן: "גז"ד ב").

7. טיעוני התביעה לעונש

בפתח טיעוניה לעונש עמדה התביעה בהרחבה על השיקולים שעמדו ביסוד תיקון כתב האישום. בעתירתה לאימוץ עמדתה העונשית הפנתה לעולה מתסקיר המבחן ביחס לגורמי הסיכון הטמונים בנאשם ולפחדיה של המתלוננת ממנו. כן הצביעה על הערכים המוגנים אשר הנאשם פגע בהם בהתנהגותו; זכותן של המתלוננות לחיים בביטחון ובשלווה, והערך של שמירה על עיקרון שלטון החוק.

על רקע כל אלה, בקשה, להטיל על הנאשם עונש מאסר של 30 חודשים, מאסר מותנה, פיצוי לשתי המתלוננות וצו

על-פי החוק למניעת הטרדה מאיימת, כמוסכם.

8. טיעוני ההגנה לעונש

בא-כח הנאשם הדגיש בפנינו, כי לא בכדי תוקן כתב האישום כפי שתוקן, אלא משום שכבר בשלב דיוני המעצר הוכח שלא היו בידי התביעה ראיות להוכחת העובדות, שבסופו של דבר נמחקו מכתב האישום המתוקן. מאותה סיבה גם מותנו באופן דרסטי העובדות בעבירות שנתרו על כן.

כמו כן הפנה תשומת לבנו לכך, שכל העבירות שביצע הנאשם בתיקנו נעברו לפני כ-3-4 שנים, ובעיקר את העובדה, שהן נעברו לפני שנדון בשני התיקים (גזה"ד א' וב' הנ"ל), בהם הוטלו עליו עונשי מאסר במסגרת אותן פרשות, כלפי אותם קרבנות. מה גם, שהעבירות בתיקנו נעברו באותם המועדים ובהתייחס לאותה מסכת עובדתית בה בוצעו העבירות עליהן כבר נדון הנאשם. אי לכך, לטענתו, לו היו התלונות נמסרות במועדן, היה הנאשם נדון עליהן במסגרת אותם תיקים עליהם כבר נתן את הדין.

בהתחשב בכל אלה, סבור הסנגור, שיש להסתפק בעונש מאסר מתון שלא יהיה ארוך במידה ניכרת מתקופת מעצרו (החל מיום 15.12.13), ושאינן להטיל עליו לפצות את המתלוננת, גורם העלול ללבות מחדש אש שכבתה.

9. דין

על-פי סעיף 40"ג לחוק העונשין, בשל המועדים הנפרדים של האישומים השונים, יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אירוע (ראו ע"פ 1605/13, פלוני נ' מדינת ישראל, (27.08.14)).

בקביעת מתחם הענישה שומה על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בהתנהגותו: זכותן של נפגעות העבירות לחיי ביטחון, שלוה, חופש ולאוטונומיה על גופן ונפשן, וכן ערך שלטון החוק (העבירות לפי סעיפים 287 ו-254(ב) לחוק העונשין). ניתן משקל לטיב העבירות ולנסיבות ביצוען, כמו גם למידת האלימות שהופנתה כלפי המתלוננת.

במסגרת זו נשקול את הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע הנאשם בסופו של דבר, כשלנגד עינינו העובדה, שלו הועמד הנאשם לדין מלכתחילה בגין עבירות אלה היה כתב האישום מוגש ונדון בבית משפט השלום בפני דן יחיד, ולא בהרכב תלתא.

כמו כן, יש ליתן את הדעת לנזק הלא-כבד שנגרם לנפגעות העבירות מהאלימות שהנאשם נקט כלפיהן (סעיף 40"ט(4) לחוק העונשין), ולנסיבות הלא חמורות של המעשים בעבירה של הפרת ההוראה החוקית, שבוצעה בעת שהמתלוננת הזמינה את הנאשם אליה. נשווה לנגד עינינו את העובדה, שעבירות ההדחה בחקירה לא נעשו תוך נקיטת אלימות מילולית או פיזית.

אשר על כן, אנו מעמידים את מתחם הענישה לאישום הראשון על מאסר בפועל שבין 9 חודשים ל-26 חודשים, את מתחם הענישה לאישום השני על מאסר בפועל שבין 6 חודשים ל-22 חודשים, ולאישום השלישי על מאסר לתקופה שבין 2 חודשים ל-8 חודשים.

10. למרות שעסקינן בשלושה אירועים נפרדים, בהינתן שהקרבות למעשי הנאשם היו המתלוננת ואחותו, המעשים דומים באופיים והדמיון ביניהם רב, ומקור כולם באותה מערכת יחסים שבין הנאשם למתלוננת ולמשפחתו, הננו סבורים, שיש במקרה שלפנינו לקבוע עונש כולל לכל האירועים (סעיף 40"ג(ב) לחוק העונשין).

לקביעת עונשו של הנאשם, אנו רואים לתת משקל להודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן (סעיף 40"ו(6) לחוק) ולנטילתו אחריות על מעשיו (סעיף 40"א(10) לחוק). כן נשקול לזכות הנאשם את העובדה, שרק בשל אי גילוי כל העובדות על ידי המתלוננת במועד בו הועמד לדין בעבר בשל ביצוע עבירות מאותן פרשיות, הוא הועמד לדין עתה, תוך שהוא נאלץ לנהל את משפטו מבית המעצר. משקל משמעותי יינתן לתיקון המשמעותי של כתב האישום, ששינה את פניו מפרשה בעלת חומרה יתרה לעובדות שחומרתן כהתה מאוד. אף הסכמתו של הנאשם לכך, שיוטל צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת כלפי המתלוננת, היא בעלת משקל מה לענישתו.

11. על סמך העקרונות שפורטו לעיל, הננו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

- א.** מאסר בפועל של 18 חודשים החל מיום מעצרו, יום 15.12.13.
- ב.** מאסר על תנאי של 15 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, לא יעבור עבירות פשע לפי סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין או עבירות פשע בהן הורשע בתיק הנוכחי.
- ג.** מאסר על תנאי של 8 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, לא יעבור עבירות עוון לפי סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין או עבירות עוון בהן הורשע בתיק הנוכחי.
- ד.** הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך 5,000 ₪ ו-2,000 ₪ לאחותו קרן תוך 30 יום מיום שחרורו ממאסר.
- ה.** הננו מורים לנאשם, על-פי סעיפים 4 ו-5(1)(2)(3) לחוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001, להימנע מלהטריד את המתלוננת, בכל דרך ובכל מקום, להימנע מלאיים עליה, לבלוש אחריה, לארוב לה, להתחקות אחר תנועותיה או מעשיה, לפגוע בפרטיותה בכל דרך אחרת ולהימנע מליצור עמה כל קשר בעל-פה, בכתב או בכל אמצעי אחר.

צו זה יהיה בתוקף מיום שחרורו של הנאשם ממאסר ולמשך 6 חודשים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום, כ' אלול תשע"ד, 15 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים והנאשם.

מרים דיסקין, שופטת
אב"ד

רענן בן-יוסף, שופט

ציון קאפח, שופט